

NEUTRÁLNA ZÓNA

SÉRIA CAROLINA COMETS
TEAGAN HUNTER

NEUTRÁLNA ZÓNA

TEAGAN HUNTER

ZELENÝ
KOCÚR

Z anglického originálu Teagan Hunter: Neutral Zone (Carolina Comets #7)
preložila Lenka Nagyová.

Translation © 2025 by Lenka Nagyová
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

Copyright © 2023 NEUTRAL ZONE by Teagan Hunter
Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk
Návrh obálky: Emily Wittig Designs
Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-62-8
EAN 9788069010628

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

Túto knihu venujem Tebe, ty sexi mrška.

1. KAPITOLA

„Sem! Prihraj!“ poklopem hokejkou po ľade, prosiac o prihrávku.

Obranca vyšle puk spoza siete mojím smerom a ja vyrazím plnou rýchlosťou, ale hlavu držím hore, aby som sa uistil, že pred mnou nikto nie je.

„Pridaj, pridaj, pridaj!“ kričí niekto z lavičky. Nie som si istý kto, možno Greer? Dnes nie je v bráne, ale viem, že tam sedí a pozorne sleduje hru. No počúvne a zrýchlim, zvrtnem sa okolo hráča LA, potom okolo ďalšieho. Pohľadom priklincujem brankára práve vo chvíli, keď odpálím puk čepeľou hokejky.

Dvadsaťtisíc ľudí na vypredanom štadióne vybuchne jasotom, keď puk narazí do zadnej časti siete.

„ÁNO, DORITI!“ zakričím a zvyšok Komét vstane z lavičky, zhŕknu sa okolo mňa, prilbami ma búchajú po hlave a postrkujú ma.

„Tak *tomuto* hovorím výhra v predĺžení, Fitzzy Baby!“ zvolá Rhodes a helmou ťukne do tej mojej.

„To je všetko tvoja zásluha,“ poviem mu, keď mi Wright, ďalší obranca, schmatne ruku a energicky ňou potrasie.

Rhodes mi venuje pohľad akože kecám, ale je to pravda. Ak by tú prihrávku nedešifroval tak, ako to spravil, nebol by som schopný vyraziť. Rozohral to a ja som v tom len pokračoval.

Tím si ťuká hlavou s brankárom, tradícia, ktorú máme, keď vyhráme, užívame si ovácie domáceho publika a potom zídeme z ľadu. Ledva zadržím ston, keď ma v tuneli zastavia a povedia mi, aby som si nasadil úsmev. O chvíľu ma budú bombardovať médiá, tým som si istý.

„Dnešná prvá hviezda zápasu, autor gólu v predĺžení, Ivan FIIIIITZGERALD!“

Vyskočím na ľad, odkorčuľujem pár rýchlych kôl, hodím dres do davu a usadím sa vedľa nášho komentátora.

„To bol teda zápas, Ivan! Aký je to pocit vyhrať v predĺžení?“

Uškrniem sa. „Dobrý. Veľmi dobrý.“

„Počul som, ako si hokejkou poklopkal po ľade, aby ti Zvie-
ra prihral puk. Videl si príležitosť z kilometrovej vzdialenosti,
však, Fitz?“

Áno. Videl som to v hlave skôr, ako som prosil o puk, ale to mu nemôžem povedať. Vyzniem ako príliš nafúkaný a to nie som, hlavne nie pred kamerami.

„Videl som niečo, čo mohlo fungovať, a tak som do toho šiel.“

„To teda zafungovalo.“ Zasmeje sa. „Nuž, necháme ťa ísť oslavovať s chalanmi. Vďaka, že si si našiel čas na rozhovor a ešte jedno veľké ďakujem za víťazný gól. Gratulujem k skvelej hre, Fitzy.“

„Hm, díky, J. P.“

Potrasiem mu rukou, opäť zamávam davu, ktorý stále buráca, a zamierim cez tunel do šatne, zrelý ísť do sprchy a potom konečne domov. Zajtra máme voľno pred tým, ako budeme

pokračovať v šnúre troch domácich zápasov, na ktoré sa už teším.

„Zopár z nás sa chystá do Slapshots. Ideš?“ spýta sa ma Hayes hneď, keď vkročím do šatne.

„Nie, kámo. Idem rovno domov.“ Pretiahnem si termotričko cez hlavu a hodím ho do koša na špinavú bielizeň, potom sa zveziem do svojho boxu.

„Si si istý? Určite tam nájdeš nejakú slečnu ochotnú roztiahnuť nohy.“ Nadvihuje obočie hore-dole.

„Nehovor tak o ženách, ty idiot.“ Miller, mimoriadne úspešný útočník, plesne Hayesu zozadu po hlave, keď prechádza okolo.

Nemôžem si pomôcť, musím sa smiať, pretože som si celkom istý, že Miller bol kedysi ako Hayes, než sa usadil so Scout, majiteľkou pojazdného stánku so šíškami, z ktorej sa stala autorka románov. Teraz má Millera omotaného okolo prsta a ten za ňou behá ako stratené šteňa.

Ukážem na Millera a pozriem Hayesovi do očí. „Mimochodom, súhlasím s ním.“

„Naozaj?“ spýta sa Miller s ústami dokorán. Rýchlo ich zaklapne a vypne hrud'. „Teda, áno – samozrejme, že mám pravdu a ty so mnou súhlasíš.“

Musím sa premáhať, aby som zakryl smiech.

Hayes prevráti oči. „Fajn. Určite tam nájdeme nejakú slečnu, ktorá bude povolná.“

Pokrútim hlavou. „Síce to znie o trochu lepšie, ale nie, ďakujem.“

„S tebou nie je žiadna sranda,“ sťažuje sa Hayes, ale našťastie to nechá plávať.

Nemám chuť mu vysvetľovať, že nechcem ísť von, pretože to *neznášam*. Nie je to moja obľúbená aktivita a nikdy ani nebude. Tých zopár ráz, čo som bol s chalanmi vonku, nebol celkom môj nápad. Šiel som len kvôli tímu, krátko po svo-

jom príchode, aby som zapadol a tak. Vlastne keď som bol naposledy v Slapshots s Greerom a Hayesom, tá noc Greerovi obrátila život naruby.

To nie je niečo, čo by som teraz hľadal.

Som spokojný s tým, čo mám – hokej, hokej a ešte trochu hokeja. To je všetko, čo som kedy potreboval ku šťastiu. Niežeby som sa jedného dňa nechcel usadiť, táto myšlienka sa mi neprotiví ako niektorým chalanom, ani to však aktívne nehľadám. Ak sa to stane, tak sa to stane, ale teraz som šťastný, že môžem hrať najlepšiu hru na svete a ešte mi za to aj skvele platia.

Nemá to nič spoločné s faktom, že som hrozný, čo sa týka vystupovania z komfortnej zóny. Nie. O to nejde. Len som rád sám.

„Fitz! Médiá!“ zareve tréner Heller a ja sa snažím zadržať nutkanie zagúľať očami.

Neznášam sa rozprávať s médiami. Všetky sa pýtajú rovnaké otázky, nútia ma dávať rovnaké odpovede, akurát kreatívnym spôsobom. Musia sa predtým dohodnúť a koordinovať svoj útok na hráčov. Neexistuje, aby to nerobili.

Konečne som si vyzliekol všetky časti výstroja, hodil som na seba šortky a tričko námorníckej modrej a vydal sa splniť si povinnosť. Ako som predpovedal, je to len ďalšia kopa tých istých otrepaných kecov.

„Aký to bol pocit zvíťaziť v predĺžení?“ *Hrozný, fakt. Neznášam, keď vyhráme.*

„A čo tá prihrávka od Rhodesa? Neuveriteľné! Trénovali ste to?“ *Nie. Vôbec. Nikdy netrénujeme. Je to len prirodzený talent.*

„V druhej tretine ste však zažili krušné chvíle. Malo to nejaký dôvod?“ *Lebo sme hrali nahovno. Žiadny skutočný dôvod nebol okrem toho, že sme jednoducho hrali zlý hokej, keď sme mali hrať hokejovskejší hokej ako druhý tím.*

Síce to nie sú odpovede, ktoré hovorím nahlas, v hlave mi znejú najhlasnejšie.

„Doriti, toto už niekedy fakt nedávam,“ zašepkám, keď sa vraciam naspäť do šatne, totálne vyčerpaný z toho, že ma donútili postaviť sa pred kamery. Jasné, bolo to pravdepodobne len päť minút z môjho života, ale pripadalo mi to ako roky. Dopekla, na túto časť profesionálneho športu nie som stvorený.

„Úplne ťa chápem,“ povie Rhodes, keď si prehodí tašku cez plece. „Som si istý, že za svoj rozhovor dostanem pokutu.“

Zasmejem sa. „Zasa si od seba odstrčil mikrofóny?“

„To si píš, že hej. Normálne som na jednom cítil sliny.“ Pokrčí nosom. „A tabak. Neznášam, keď to robia. Hovadiny.“

Má pravdu.

„Možno som im ešte dal necenzurovanú verziu svojho názoru na to šaškovanie v druhej tretine. Ale áno, pýtali sa.“

Potrasím hlavou. „Sú nepoučiteľní.“

„Hej. Nezmenia sa.“ Potľapká ma po pleci. „Idem domov za ženou. Dnes večer si hral skvele. Tak neskôr, chlape.“

„Vďaka, maj sa,“ poviem mu, keď vychádza z miestnosti.

Je tu niekoľko oneskorencov, pár chalanov, ku ktorým nemám blízko, a tak si dobalím tašku a tiež sa vydám na cestu. Podarí sa mi dôjsť k svojmu starému Chevroletu pick up ročník 1971 tmavozelenej farby bez toho, aby ma niekto opäť obťažoval – skutočný zázrak –, a potom sa zastavím v *Smoothie Town* na neskorú večernú jahodovú odmenu. Je to taká moja malá tradícia po domácich zápasoch. Či už vyhráme, alebo prehráme, na cestu domov musím mať smoothie.

Zaparkujem a prvý raz od začiatku zápasu skontrolujem telefón. Nie som prekvapený, že mám niekoľko správ.

...

Mama: MOJE MALÉ CHLAPČULIATKO!

Mama: Skôr než sa na mňa budeš čertiť, viem, že nie si malý, ale vždy budeš MÔJ chlapček.

Mama: Som na teba taká hrdá, syn môj. Lúbim ťa. Zavolaj mi ráno, dobre?

Ak by ste si v slovníku vyhľadali pojem „hokejová mama“, hneď vpravo by bolo meno Anya Fitzgeraldová, pretože to je presne ona – hokejová mama až do špiku kostí. Bola mojou najväčšou podporovateľkou, odkedy som prvýkrát vyšiel na ľad, a zanietenie ju nikdy neopustilo. Dopekla, moja hokejová kariéra ju zaujíma ešte viac než otca a myslím, že to posilňuje naše puto.

Nechápte ma zle – otec ma miluje a stopercentne ma podporuje, ale jeho srdce patrí futbalu, dokonca trénuje univerzitné družstvo. Takže kým on oceňuje, že som atlét a do veľkej miery rešpektuje moju pracovnú morálku, nerozumie, prečo som svoj život nemohol zasvätiť futbalu namiesto hokeja. Vždy to bola u nás citlivá téma, no mama bola nadšená, že si môže od futbalu trochu oddýchnuť a sústrediť sa na niečo iné.

Takže hej, vedel som, že sa mi po zápase ozve.

S úškrnom na tvári jej odpíšem.

Ja: Sľubujem, že to bude prvá vec, ktorú ráno urobím.

Ja: No možno nie PRVÁ vec. Vieš, časový posun a tak.

Ja: A vždy budem tvoje chlapčuliatko... len nehovor nikomu z chalanov, že som to povedal, dobre? Aj ja ťa ľúbim.

Spokojný zastavím auto a vyskočím, namierim si to rovno k jednej zo svojich obľúbených vecí na hraní domácich zápasov.

„Hej, Fitz. Skvelý gól,“ povie mi Dirk, decko za okienkom, keď k nemu prídem.

„Díky, kámo. Ale to všetko Rhodes.“

„Naozaj? Lebo ja som nevidel, že by to šlo do brány od jeho hokejky. Som si celkom istý, že to bola tvoja robota.“

Z toľkej pozornosti sa mi rozpália líca a musím si odkašľať. „Poprosím –“

„Veľké jahodové smoothie?“

Zasmejem sa. „To som taký predvídateľný?“

Pokrčí plecami. „Radšej ťa volám pravidelným zákazníkom než predvídateľným.“

„Vážim si to.“

Ale rozpráva somariny. Ja *som* predvídateľný. Viem to a vie to i on. Bože, dokonca aj moji spoluhráči to vedia. Jediné miesto, kde nie som predvídateľný, je na ľade, čo si myslím, že je dobré, pretože držím brankárov v pozore.

Mimo ľadu sa však riadim príslovím, že zvyk je železná košľa. Ráno vstávam o piatej, idem si rýchlo zabehať päť kilometrov, potom sa vrátim do bytu na raňajky, každý deň rovnaké: ovsená kaša zmixovaná s jahodami a jeden toast s arašidovým maslom a s ešte viac jahodami, pretože moja posadnutosť jahodami je živá a zdravá.

Po raňajkách dám variť kávu a idem do sprchy. Potom robím to, čo robím každý deň – hrám hokej. Počas sezóny mi to zaberie celé popoludnie aj večer, no po zvyšok roka tiež.

Môj život je dosť nudný, až na tú jednu vec, o ktorej sa s nikým nerozprávam.

„Nech sa páči,“ povie Dirk a preruší moje zamyslenie, keď predom mňa na pult položí smoothie. Chalanisko len pokrúti hlavou, keď mu chcem podať kreditku. „Pozývam ťa. Môj spôsob, ako ti poďakovať, že si pre nás získal dva body.“

Body, ktoré sme potrebovali, hlavne keď sme na začiatku sezóny mali šnúru troch prehíer. Stále sme sa spamätávali

z prehry v play-off po Greerovom zranení, ktoré ho vyradilo zo základnej zostavy, a tak sme prvé tri zápasy domrvili. Už nám horí pod zadkom a to je iba začiatok sezóny.

„Díky, Dirk. Pekný večer.“ Vložím päťdesiatdolarovú bankovku do pohára na prepitné a vrátim sa k autu, skôr než stihne namietat.

Vyšvihnem sa na sedadlo vodiča, potom zamierim domov. Je to krátka päťminútová cesta a svojho veľkého tátoša zaparkujem, ani sa nenazdám. Zamávam vrátnikovi, keď sa popri ňom ponáhlam k výťahom. Stlačím šestnástku a kým sa veziem nahor, odpijem si zo smoothie.

Keď sa výťah otvorí, uškrniem sa, pretože ju počujem aj odtiaľto.

Odomknem dvere a pootvorím ich len natolko, aby som sa vedel prešmyknúť dnu čo najrýchlejšie, nech nevyklízne. Robieva to na môj vkus prícasto, hlavne kvôli pani Drakovej, ktorá býva oproti a pri každej príležitosti ju prepcháva maškrtami. Keď som ju naposledy vzal k veterinárovi, poriadne mi za to vyčistil žalúdok a nechcem si to zopakovať.

„Ahoj, Carl,“ poviem a vezmem do náručia hnedo-bielu huňatú mačku. „Aký si mala večer?“

Mňau.

„No tak poď, nájdeme ti niečo.“

Nechám ju dopadnúť na podlahu, vojde do kuchyne, zoberiem jej jedlo zo skrinky a naplním misku. Navrch pridám malú maškrtu. Carl sa mi na znak vďaka otrie o nohy a napokon sa pustí do druhej večere, akoby som jej pred odchodom nenechal prvú.

Carl večeria a ja idem do spálne, kde sa vyzlečiem. Bol to dlhý deň a už sa neviem dočkať poriadneho relaxu. Natiahnem si tepláky, tričko vynechám, potom sa odšuchcem do biedne ozdobenej hosťovskej, ktorú používam ako pracovňu. Zveziem sa na kancelársku stoličku. Ani sa neunúvam pred-

stierať, že idem robiť niečo produktívne. Viem presne, prečo tu sedím.

Kvôli nej.

Potrasiem myšou, aby som prebudil počítač, a prejdem na svoju obľúbenú streamovaciu stránku. Ako som predpokladal, už je prihlásená.

RoSaHra je online. Chcete sa pozerieť?

Nie pridať sa. *Pozerať.*

Pretože to je to, čo rád robím – pozerám sa.

Až pred pár rokmi som si uvedomil, že ma viac bavilo frajerku sledovať, než s ňou skutočne mať sex. Niežeby som si neužíval sex, ale iba si sadnúť a pozorovať partnerku mi dokonale vyhovuje. Zvuky, osvetlenie, oblečenie... robí to so mnou viac než samotný akt sexu. Nie je to len o fyzickom aspekte, je to všetko dokopy.

Raz večer som sa jej spýtal, či by som sa mohol iba pozerieť, a ona mi to dovolila. Myslela si, že je to divné, ale súhlasila. Poprosil som ju, aby šla do baru a flirtovala s iným mužom, povedal som jej, že budem sedieť v rohu a nechám tomu voľný priebeh. Opäť to považovala za divné, no spravila to. V tú noc sme mali skvelý sex, ale keď som sa jej spýtal, či by som mohol sedieť *vonku* pred jej domom, kým bude mať odtiahnuté závesy, a sledovať ju... nuž, to bolo pre ňu priveľa. Informovala ma, že som perverzák a že jediný dôvod, prečo chodila s „bez-zubým lúzrom“, bol, že hrám profesionálny hokej.

Po tejto skúsenosti som zanevrel na vzťahy. Nechcel som, aby táto novoobjavená vec o mne prenikla na verejnosť, hlavne nie do médií. Posledné, čo som potreboval, bol titulok, kde by ma nazvali *čumilom*.

Takže odvtedy som to len ja, moja ruka a stránky s pornom. Pri surfovaní po nete som našiel aj stream, ktorého sa neviem nabažiť. Zistil som, že sa rád pozerám, takže čo je lepšie, než sledovať *cam girl*?

Kliknem na *pridať sa*, usadím sa v kresle a obrazovku postupne zaplňa obraz ženy.

Ako zvyčajne, má na sebe čierno-zlatú masku v benátskom štýle, ktorá jej nezakrýva celú tvár, ale dostatočne skrýva jej skutočnú identitu. Výrazný mejkap ešte viac podčiarkuje zelenú farbu jej očí a svetloružová parochňa zaistuje, že by ste jej mohli ísť oproti na ulici a nemali by ste potuchy, že je to ona.

Tichým hlasom opisuje, aký mala deň, a pritom si lakuje nechty na nohách. Má na sebe spodnú bielizeň, pri ktorej nemusím veľa nechávať na fantáziu, hlavne keď má nohy pokrčené a spodok miniatúrnych šortiek toho neodhaľuje dosť. Zomieram túžbou vidieť aj ten zvyšok. To je všetko, čo robí – lakuje si nechty na nohách a rozpráva.

A som od toho totálne a neuveriteľne závislý.

Nemám potuchy prečo. Nie som si istý, či to znamená, že so mnou niečo nie je v poriadku, pretože sa mi to zdá strašne sexi. Ale áno, milujem každú minútu a moje prirodzenie v teplákoch začína tvrdnúť.

Už sú to dva mesiace, čo som našiel jej kanál, a trvalo mi jednu noc, aby som sa namotal. Teraz, keď vynechám stream, sa cítim nesvoj. Je to smutné, ale čo už.

Sledovať ju nie je dôvod, prečo som dnes večer nechcel ísť do Slapshots. Okej, sledovať ju je *čistočne* dôvodom, ale nezávisle od toho by som tak či tak povedal Hayesovi nie. Nielen preto, lebo radšej sedím tu, ale aj preto, lebo nemám najmenší záujem brázdiť bary. Nechce sa mi predstierať, že som jeden z chlapov, ktorých zaujíma iba to, aby si zašukali. Rád ostanem doma a robím si svoje veci. Dávno som zistil, že netúžim po pozornosti tak ako niektorí chalani v tíme.

Pohľad mi opäť pritiahne obrazovka, kde sa Rosie premáva hore-dole, a neujde mi, ako jej prsia ešte viac vyliezajú z topu.

Má na sebe čiernu podprsenku, ktorá sotva niečo zakrýva, ukazuje, že si je veľmi dobre vedomá publika a načo je tu... vrátane mňa, akokoľvek si to nechcem priznať.

Dlaňou si pošúcham prirodzenie, ktoré je tvrdé ako skala, snažím sa trochu zmierniť narastajúce napätie. Sľúbil som si, že sa sám seba nikdy nedotknem, kým sa budem pozeráť, a zatiaľ sa mi tento sľub podarilo dodržať.

Mal by som sa hanbiť, že to robím, že ju sledujem a tak veľmi si to užívam, ale nestreamovala by, ak by *nechcela*, aby sa ľudia pozerali, no nie?

Teda aspoň si to hovorím, aby som sa cítil lepšie.

Namočí štetec naspäť do laku – sýta oranžová – a pri sústreďení vystrkuje jazyk. Keď má nechty na nohách hotové, prejde na ruky a ja poslušne sledujem, ako si každý necht nalakuje dvakrát.

To je na tom celom to najzvláštnejšie. Nerozpráva veľa, napriek tomu mi nepripadá menej atraktívna. Mala by, ale nie je to tak. Som stále tu, zapínam ju takmer každý večer, aj keď toho nikdy veľa nepovie. Niekedy rozpráva o tom, aký mala deň, ako napríklad dnes, no inokedy zostane ticho. Pohľad na ňu je však rovnako vzrušujúci.

Je to úbohý.

Ja som úbohý. Nešiel som von so spoluhráčmi, aby som mohol sledovať niekoho online robiť tie najvšednejšie veci.

„A hotovo,“ povie jemne tým chrapľavým hlasom. Pozrie sa na svoje dielo a usmeje sa, potom zavrtí bokmi, ešte raz pohojdá prsami. Úplne som do nej pohrúžený ako nejaký perverzák... ktorým aj som.

Oči mi zabľúdia na tlačidlo, ktoré ma láka už celé mesiace.

Požiadať o súkromné video.

Chcem naň kliknúť. Ženie ma taká túžba, až sa mi z toho fakticky trasú ruky.

Ale nespravím to. Nikdy. Prekročil by som tým hranicu.

Snažím sa nemyslieť na to, že prijala takéto požiadavky od iných ľudí, a na veci, ktoré môže v tých chatoch robiť. Chcem predstierať, že to nerobí, chcem predstierať, že sme len ja a ona a nikto iný sa nepozera.

Pohľad uprie na hodiny, ktoré visia na stene v pozadí, a keď sa pozrie späť do kamery, zaborí zuby do spodnej pery.

Ach, áno. Totálne vie, čo robí.

„Už je neskoro,“ povie chrapľavým šeptom. „Zajtra skoro vstávam. Ďakujem, že ste sa dnes ku mne pridali.“

Očami prejde na kameru a je to pocit, ako keby mi hľadela do duše. Akoby sme boli v tejto miestnosti iba *my*. Akoby sa na ňu nepozerali iní ľudia.

Niektoré večery, ako dnes, má zapnuté komentáre a oči jej preskakujú na ne, keď prichádzajú. Skoro všetky sú zdvorilé, ale z niektorých mám chuť natiahnuť sa cez obrazovku a udrieť toho, kto je na druhej strane.

Takže spravím to, čo vždy na konci každého streamu, ktorý sledujem. Sadnem si vzpriamene, ruky dám na klávesnicu a napíšem jej správu.

...

StrielaASkoruje: Som rád, že si si vybrala oranžovú. Je to moja obľúbená farba. Dúfam, že si mala skvelý deň, Ro.

Na perách jej pohráva jemný úsmev, keď si číta správy, a ja si hovorím, že je to kvôli tej mojej, hoci o tom veľmi pochybujem.

„Dobrá noc,“ povie.

Keď zakryje kameru rukou a obrazovka sčernie, predstavujem si, že jej slová boli iba pre mňa.

„Dobrá noc, Rosie,“ odpoviem jej.